

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **P. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2006, č. j. 38 Cad 29/2006 – 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným usnesením zamítl žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o ustanovení zástupce z řad advokátů s odůvodněním, že jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 28. 6. 2006, č. j. MSK 79932/2006, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí Městského úřadu Kravaře, ze dne 20. 4. 2006, č. j. soc/414/2006/Řeh, zjevně nemůže být úspěšná, neboť je toto rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k této skutečnosti je navíc zřejmé, že ustanovení zástupce není třeba k ochraně práv žalobce.

Toto usnesení Krajského soudu v Ostravě napadl žalobce včas podanou kasační stížností, v níž namítl, že splňuje obě podmínky pro ustanovení zástupce. Jeho sociální situace, kterou popsal v žalobě a prohlášení o osobních a majetkových poměrech, mu nedovoluje hradit náklady právního zastoupení. Co se týče důvodnosti žaloby, soud předem uvádí, že žalobu zřejmě odmítne. Stěžovatel připustil, že podle ust. § 56c písm. a)

zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1988 Sb.“), jsou řízení o mimořádných výhodách pro těžce zdravotně postižené občany ze soudního přezkumu vyloučena. Toto ustanovení však považuje za protiústavní. Podle čl. 31 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu zdraví. Žalobce tvrdil, že rozhodnutím žalovaného došlo k neoprávněnému zásahu do jeho ústavního práva. Odkázal na čl. 36 Listiny, podle něhož se každý může domáhat svého práva u nezávislého a nestranného soudu, přičemž z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Ačkoli stěžovatel výslovně neoznačil důvod kasační stížnosti, je z jeho argumentace zřejmé, že uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel nesouhlasil s názorem soudu, že jeho návrh zjevně nemůže být úspěšný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hlediska uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu ustanovit účastníkovi na jeho návrh zástupce, jestliže jsou u něj předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Soud rozhodující o osvobození od soudních poplatků, popř. o ustanovení zástupce, se tak nejprve musí vypořádat s otázkou zjevné neúspěšnosti návrhu. Jestliže shledá, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, nezabývá se už dále majetkovými a výdělkovými poměry účastníka, ale osvobození od soudního poplatku nepřiznává.

Ze správního spisu vyplývá, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím č.j. MSK 79932/2006, ze dne 28. 6. 2006, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kravaře, ze dne 20. 4. 2006, č.j. soc/414/2006/Řeh, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání mimořádných výhod vyššího stupně pro těžce zdravotně postižené občany podle ust. 86 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 31 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení.

Podle ust. § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb. jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým.

Podle ust. § 70 písm. f) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon.

Nejvyšší správní soud má za to, že z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Tuto skutečnost ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil.

Stěžovatel však namítl, že výlučka ze soudního přezkumu podle ust. § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb. je protiústavní. Rozhodnutím žalovaného totiž došlo k neoprávněnému zásahu do jeho práva na ochranu zdraví. Podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod nesmí být přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod vyloučeno z pravomoci soudu. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku nepřijatelnou.

Právo na ochranu zdraví představuje ve vztahu ke státu nároky na provádění opatření k zajištění zdravého vývoje každého jedince a ochrany a podpory veřejného zdraví. Jedním z aspektů práva na ochranu zdraví je nepochybně i právo osob se zdravotním postižením na zvýšenou ochranu zdraví při práci a zvláštní pracovní podmínky. Mimořádné výhody zdravotně postižených osob, které přiznává ust. 86 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., však s ochranou zdraví nesouvisí. Jejich účelem je zlepšení společenského uplatnění a zajištění určité životní úrovně. Představují tak jednu z forem sociální péče. Tyto výhody Listina základních práv a svobod negarantuje a nelze je vyhledat ani v mezinárodních smlouvách o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána.

Listina základních práv a svobod umožňuje, aby rozhodnutí, která se nedotýkají základních práv a svobod byla ze soudního přezkumu vyloučena. V posuzované věci nejde o práva garantovaná předpisy ústavního pořádku, proto výlučka ze soudního přezkumu provedená ustanovením § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb. je z hlediska ústavních principů a principů právního státu akceptovatelná.

Jestliže tedy Krajský soud v Ostravě zamítl žádost žalobce o ustanovení zástupce pro řízení o podané žalobě s odůvodněním, že žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje zjevně nemůže být úspěšná, neboť se na napadené rozhodnutí vztahuje výlučka obsažená v § 70 písm. f) s. ř. s., postupoval podle názoru Nejvyššího správního soudu v takto zřejmé věci naprosto v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

